

Sygn. I (...) 60/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C.

o zadośćuczynienie za krzywdę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda K. S. na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 zł (słownie: pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn akt I (...) 60/18

UZASADNIENIE

Powód – K. S. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C. o zapłatę kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Na uzasadnienie wskazał, że kiedy przebywał w ZK C. tj. od stycznia 2012 r. do grudnia 2013 r. Wielokrotnie w okresie zimowym osadzany był w celi, w której nie było jakichkolwiek grzejników i jakiegokolwiek ogrzewania w związku z czym kiedy temperatura na zewnątrz spadała do -15, -20°C, temperatura w celi wynosiła -5, -10°C. Stan taki trwał wg powoda nawet kilka tygodni bez przerwy. Sytuację tę powód określił jako naruszenie swoich dóbr osobistych, znęcanie się nad osobą pozbawioną wolności, przestępstwo popełnione przez Skarb Państwa. Zarzucił pozwanemu, że wiedząc o tej sytuacji nie podjął żadnych działań, by położyć temu kres.

Pozwany – Skarb Państwa – Zakład Karny w C. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał, że roszczenia mające źródło w czynach niedozwolonych przedawniają się z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Powód wiąże swoje roszczenie z działaniami (zaniechaniami) pozwanego, które miały mieć miejsce w 2012 i 2013 r. Mając na uwadze charakter działań, z jakimi powód wiąże swoje żądanie, przyjąć należy, że wiedzę o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia powziął bezpośrednio w momencie ich wystąpienia. Roszczenie to uległo zatem przedawnieniu najpóźniej w 2016 r., powód natomiast wystąpił z pozwem dopiero w 2018 r. W dalszej kolejności pozwany zwrócił uwagę, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie twierdzeń zawartych

w pozwie, pomimo, że zgodnie z art. 6 kc obciążał go ciężar dowodu. Pozwany zaprzeczył także merytorycznym podstawom żądania wskazując, że zarówno w pawilonie szpitalnym jak i w pawilonie (...) i (...), gdzie przebywał powód, panowała odpowiednia temperatura. Nie stwierdzono w tym okresie sytuacji, które mogłyby w sposób negatywny wpływać na funkcjonowanie zainstalowanych systemów grzewczych i wentylacyjnych. W każdym z pomieszczeń zainstalowane są urządzenia służące utrzymaniu prawidłowej temperatury czy to w postaci tradycyjnych grzejników, czy też nawiewu ciepłego powietrza. Twierdzenie, jakoby w okresie zimowym powód przebywał w celi, w której temperatura

wynosiła pomiędzy -5 a -10°C i to przez kilka tygodni w roku, jest absurdalne. Nadto w dokumentacji osobopoznawczej powoda brak jest zgłoszeń w tym zakresie, co wskazuje, że stanowisko powoda nie polega na prawdzie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. przebywał w ZK C. od 11 stycznia 2012 r. Do 4 grudnia 2013 r. W tym czasie przebywał w pawilonie (...) (cele (...)), w pawilonie (...) (cele (...)) oraz w pawilonie (...) (cela (...)).

(bezsporne, nadto: zeznania powoda K. S. – k. 91 - 92, przeglądarka historii rozmieszczenia – k. 29)

Pozew w niniejszej sprawie został złożony 20 lutego 2018 r.

(dowód: prezentata na pozwie – k. 3)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

K. S. wniósł o zapłatę zadośćuczynienia za działania/zaniechania pozwanego stanowiące czyn niedozwolony.

Spośród zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną w pierwszej kolejności należało rozważyć zasadność zarzutu przedawnienia. Potwierdzenie się bowiem tego zarzutu prowadzi do oddalenia powództwa bez konieczności merytorycznego badania roszczenia.

W myśl art. 442 § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Charakter podniesionych przez powoda argumentów świadczy o tym, że K. S. zarówno o swojej szkodzie (krzywdzie) jak i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia dowiedziałby się niewątpliwie w tym samym momencie, w którym by nastąpiła. Jak sam bowiem opisał – w związku z panującymi w celi warunkami odczuwał cierpienie, było mu zimno, chorował na przeziębienie i grypę. Nie sposób przyjąć, że powód nie wiedział o własnych cierpieniach wywołanych zimnem aż do 2018 r. Podobnie – z uwagi na charakter odosobnienia w którym przebywał powód, nie ulega wątpliwości, że musiał on zdawać sobie sprawę iż odpowiedzialny za zapewnienie odpowiednich warunków w jednostce penitencjarnej jest Skarb Państwa, a jednostka w której przebywa to Zakład Karny w C..

Za gołosłowne należało więc przyjąć twierdzenia powoda jakoby o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia dowiedział się dopiero w 2018 r. Co najwyżej można przyjąć, że w 2018 r. postanowił tę szkodę (krzywdę) opisać w pozwie i wystąpić z roszczeniem.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 442 § 1 kc, powództwo należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie bowiem z art. 108 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Pozwany poniósł w niniejszej sprawie koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5400 zł (art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), toteż tę kwotę powód powinien pozwanemu zwrócić.